

VIROLET

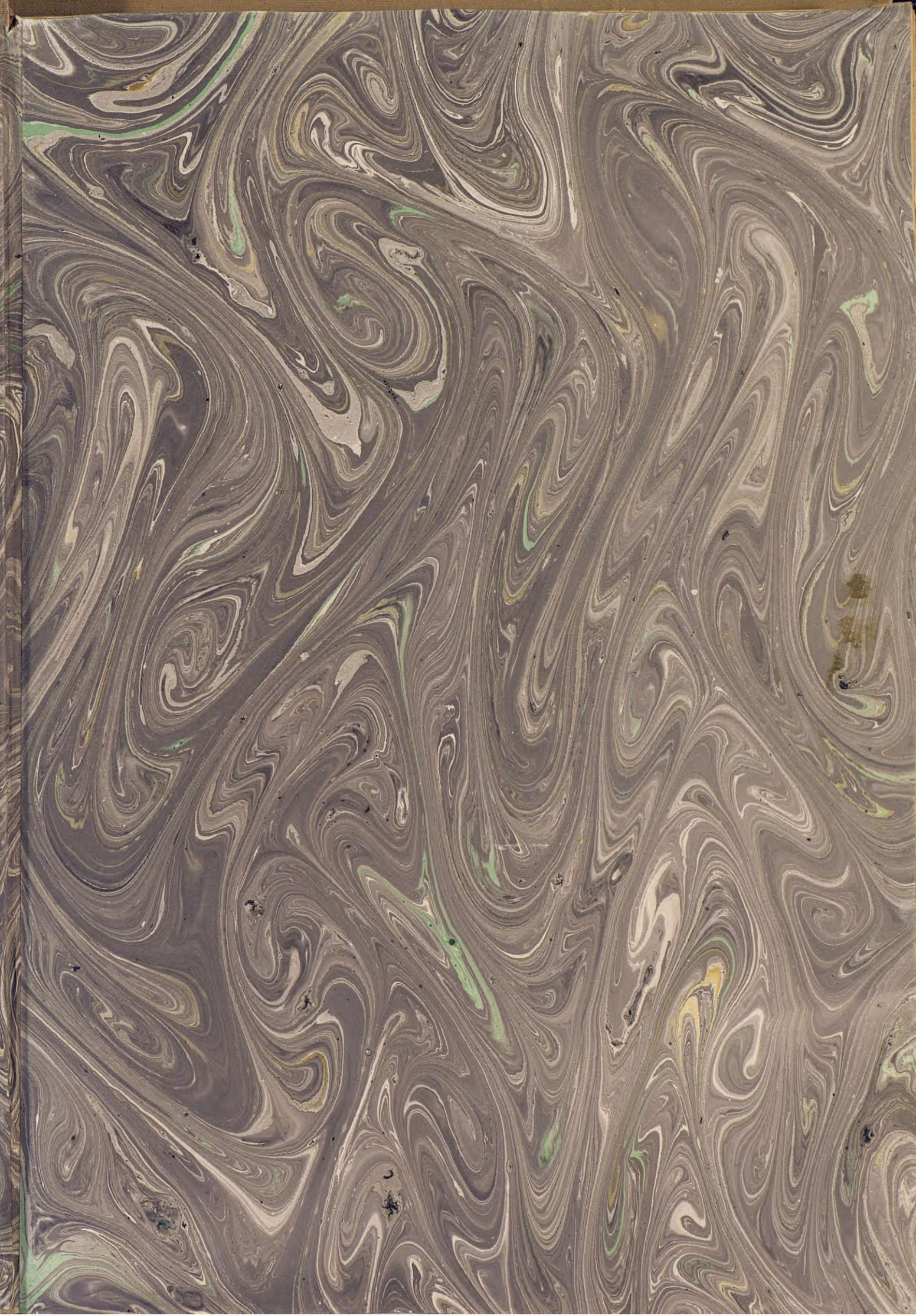

EX · LIBRIS

JOSEP MONÉS
L'AMETLLA DEL VALLÈS

EN MEMÒRIA DE CHORNI
(1967 · 1983)
UN BASSET DE PÈL CURT,
NEGRE I FOC,
VALENT I GRAN CAÇADOR

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE

— QUE NO S'ESTA MAI QUIET

Suplement il·lustrat d'EN PATUFET

EL DESPERTADOR

Estava dormint a gust
i el desperten amb un sust.

Amb justa indignació
rebot el despertador

Però des de terra estant
el trasto segueix sonant.

Poseït de ràbia fera
li tira la coixinera.

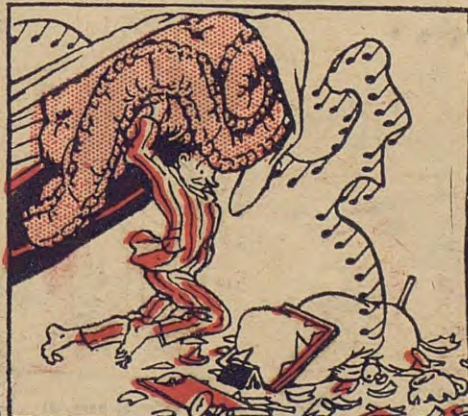
En veure que ni aixís calla
li va disparant quincalla

Però cal Res no li val
ni tampoc el orinal

—Ja que a trets no puc matar-lo
potsè anirà bé ofegar-lo

—A veure si callaràs
a sota del matalàs

—A l'últim l'he fet callar
prò en el fons és ell qui guanya
puix ha pogut fer-me alçar.

LES CALCES D'EN JAUMET

En Jaumet era el noi més entremaliat que us podeu imaginar. Un dia la mamà li va dir: mira si't portas bé anirem a dinar a la vora del riu amb el papà...

Mira, tu portaràs la sindria que t'agrada tant, Jaumet, que el papà i la mamà ja anem prou carregats.

Fa suar aquesta sindria, amb el que pesal sort que ja em venjaré menjant-ne força.

Ara ja hi som; aquí es un lloc a propòsit per a dinar bé. Comencem a deixar els trastos i preparem-nos a fer el dinar...

Però en Jaumet era impossible, sempre en rumiava alguna, i quan no la rumiava també li sortia sense pensar.

Va treure's les calces i va posar-les a una branca forçada que clavà al fons del riu...

I quan els pares estaven més atrafegats amb el dinar, va tirar des de darrera l'arbre una pedra al riu...

Podeu pensar l'esglai dels pares al veure sortir del riu els peus d'en Jaumet, el qual ho mirava tot des de darrera l'arbre.

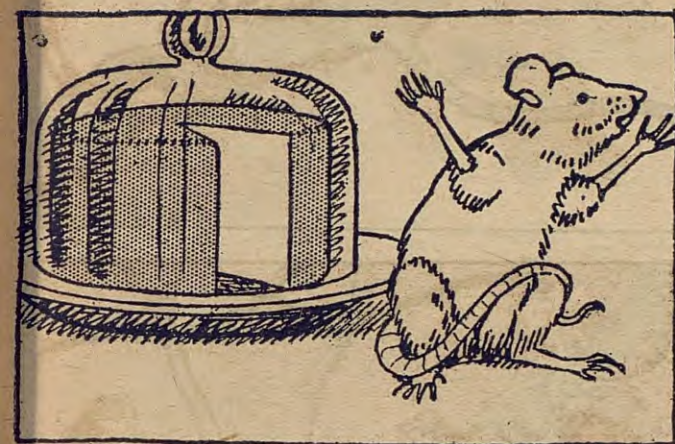
Al fer el pare, el "levantamiento del cadáver" es va trovar amb ço que ja sabeu...

Però no va deixar de pegar una pallica a en Jaumet i per darreries el varen deixar en sense sindria...

MALLOL

LA GLORIA I BONS ALIMENTS, ALS SOLDATS FAN DILIGENTS.

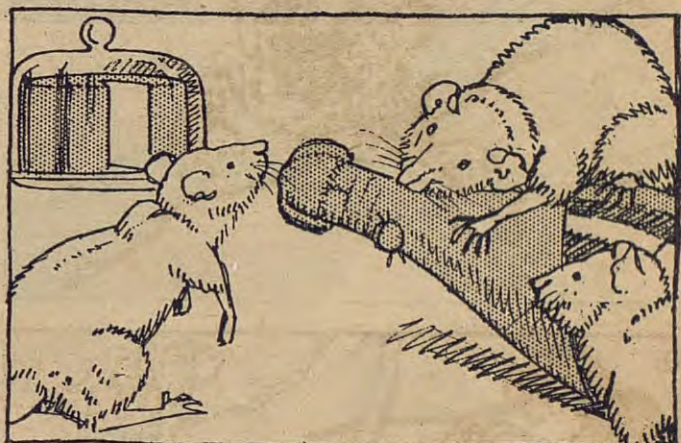
—Pit i fora! Ha arribat ja l'hora de les nostres reivindicacions. ¡Anem a assaltar el Castell de Roquefort, que està ple de Tressors!

—No desmaiàr: Si la infanteria no reïx, farem servir l'artilleria.

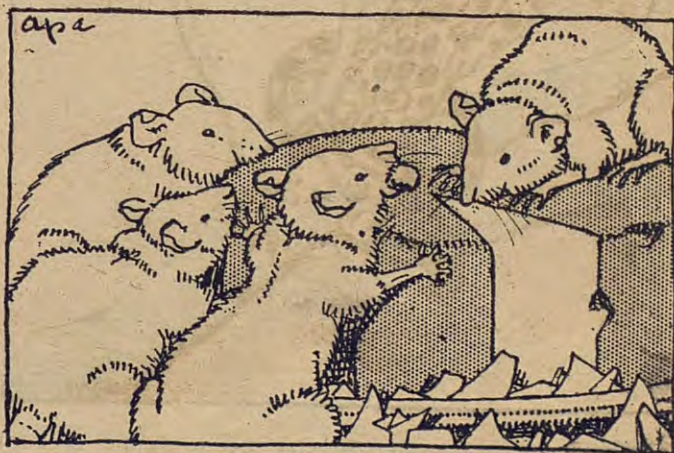
—Vinga la grossa artilleria d'assetge.

—Preneu bé la punteria i rosegeu fort! A la una... A les dues...

—A les tres... Abaix la tirania!!

—La nostra venjança ha d'ésser memorable!

FAULA I. DE LA FAMEJANTA PANTERA I DE LA LLESTA MONA

Volent una pantera menjar-se una mona, s'enfilà a l'arbre on aquesta habitava. Lo qual vist per la prudentíssima mona, amb encertades giragonses, logrà fer un nus a la cua de la pantera, amb el qual aquesta quedà estretament lligada. Ensenya aquesta faula que el qui tinga serenitat i valentia podrà salvar-se dels més greus perills.

«LA VENGANZA DE DON MENDO»

En busca de noves façanyes.
Allà va don Mendo Rodríguez

Una mosca bironera
Se li posa a la pebrera

Grave ofensa me estás haciendo
Diu tot empipat don Mendo

Vive Dios, matar os quiero
Del fastigo que me hacéis

Voto a mil bombas y a Satanás
La mosca vola i és traspasa el nas

op. 1330

PRESENTACIÓ

Així com, al cap d'uns quants anys de sortir EN PATUFET, varem creure satisfer una necessitat creant un fulletó per a publicar les novel·les exquisides del popularíssim Josep M.ª Folch i Torres, i no ens enganyàrem, perquè el fulletó emprengué de ferm la creixença d'EN PATUFET; així mateix, avui, creient també satisfer una necessitat, sortim amb aquest suplement il·lustrat, a fi de què els patufins tinguin en el seu periòdic estimat ço que hi mancava i que era cercat per alguns en publicacions escrites en un idioma que no és el nostre.

Si amb la tendresa, l'enginy i la fantasia de les novel·les d'en Folch i Torres, heu trobat dolces emocions i grat entreteniment, que tantes i tantes cabòries vos hauran llevat, creiem i esperem que amb en Cornet, l'intencionat, l'atic Cornet; l'inagotable Junceda, tan entremaliat i joganer, i l'estol de dibuixants que formen nostra Redacció, trobareu aquella gràcia desitjada dels contes il·lustrats, de les aventures dibuixades, de les auques modernes. No vos caldrà anar a raure a cases estranyes per tal de poder-vos distreure: tindreu l'alegria a casa.

I per a que judiqueu tots del que anem a fer, vos fem ofrena d'aquest primer nombre d'en VIROLET.

Que vos sigui plaent que pogueu dir d'ell:—Això, això, és el que ens mancava!, és el que de tot cor desitja
LA REDACCIÓ

L'ENGINY D'UN CICLISTA

— Deu hores en el desert
si pogues trevar un xic d'aigua

Es un xic fondo aquest pou
veiam si podré pescar-la

Aquí dels coneixements
que jo tinc de la "pneumàtica"

Xuclaré un xic i la set
ben tost tindrè apaibagada

RODOLINS INCOMPLETS

SECCIÓ DESTINADA AL FOMENT DE LA "POESIA"

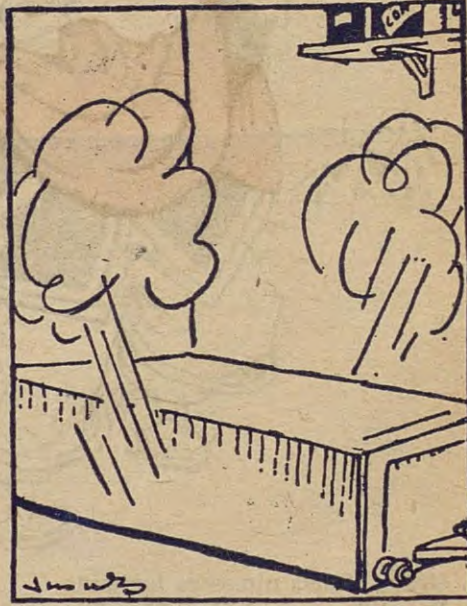
— = El qui de vosaltres sàpiga acabar aquets rodolins potser temps a venir arribarà a esser Mestre en Gay Saber = =

Han posat a massa altura

Amb l'idea d'arribar-hi

Ho veieu? Per llaminera

NOU ESPECIFIC CONTRA LA CALVICIA

XARADA

L'AGUILÓ ENCURIOSIT

RONDALLA

Una vegada er vna que se - o
 O morir un dia que
 anava a buscar que hi u i va quedar
 que hi u i va quedar
 ta va t n a r i
 dr n'hi feya r mol
 El que d un dia d'
 and a loo r

(Continuarà).

TRENCA CLOQUES

Un pinta mones conegut nostre ens ha remès per a la seva publicació la còpia d'un quadro que ha pintat. En dit quadro hi ha dues faltes garrafals. Veiam qui de vosaltres sabrà veure quines són aquestes dues faltes!

Un aguiló, gosat, va anà al rectò i va dir-li, resolt: —Vull confessió. I el vell rector, encara que estranyat, va confessar al bestiol alat.

—Apa, ja estàs... Però, jo vull sabé del teu penediment, ben clà, el per què.

—Un caprici, senyor... Sols un caprici, que em dóna, de fa temps, bastant desfici. Fa anys que tinc l'anhel

de volà espais amunt i d'entrà al cel, i com la porta està poc badada, per passar-hi he d'anar descarregada,

—¿I sols per ço has volgut fer la teva confessió? I què faràs després?

Doncs, faré via a la terra, sabent més que sabia!

I d'aquell punt, l'aguiló va enflar-se cel amunt. Va trobà el sol... la lluna... i els estels... i la porta de boires que duu als cels.

—Aquesta porta, rai! Es ben lleugera. S'hi deu passar de qualsevol manera!

Més, empenyent la boira... qui ho diria! vinga esvoletegar... i no s'obria.

—Quina boira més dura que el poder de mes ales així atura!— es deia l'aguiló, batent les plomes, sense aconseguir destriar les bromes. Per fi, sortí Sant Pere:—Ai, aguiló! No entraràs pas...

—Si ja he fet confessió! Bé prou que ho sé. Portes un gruix de massa. Es tot just el propòsit que no passa! Per entrà al cel son útils oracions... de bracet amb les bones intencions!

CLOVIS EIMERIC

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt Barcelona 5'50 Ptes.
 » amb fulletó novel·la 7'50 »
 » » i VIROLET 13 — »
 VIROLET solt 5'50 »

PATUFET solt Fòra 6 — Ptes.
 » amb fulletó novel·la 8 — »
 » » i VIROLET 13'50 »
 VIROLET solt 6 — »

—Quin fum surt de la finestra és que a casa es cala foc.

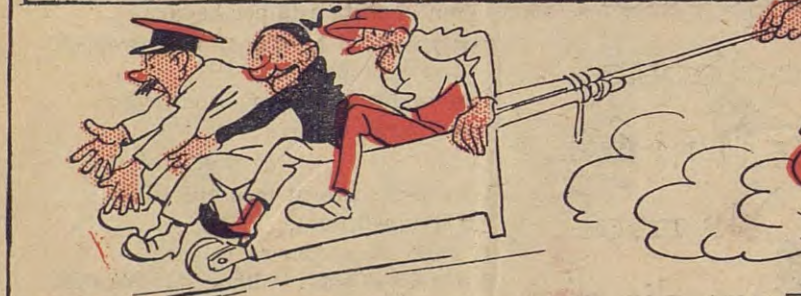
—Deu mil duros si als bombers atrapem en dos segons.

—Ajuda, que m'atropellen!
—Senyor guardia és un foc gros!

—Bomberos, favor, bombers!
que se'm crema el menjador!

—Nem a 80 per hora
Virolet agafa't fort.

Apa aquí, una bona empena
i saltarem pel balcó.

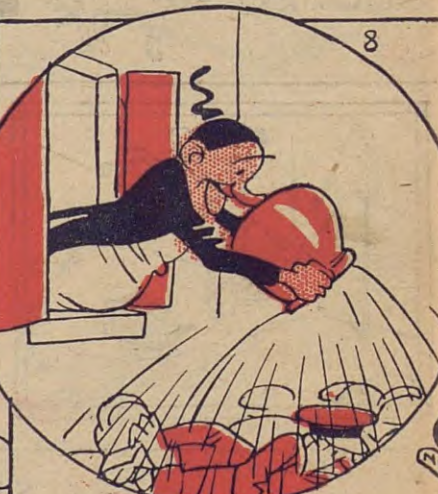
—Senyors eran les montgetes
que bullien.

—Mala sort!

—I per això tanta gresca?

—Mateu-lo!

—Feu-lo amb arròs!

—Sacrifico les mongetes,
els hi aboco l'aigua i tot.
I aixís va quedar disolta
la gran manifestació!